

မင်းလူ

မိညီမ

"ဟေး.. လှတယ်"

"ပေါတယ်ဟေ့"

"ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း"

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံနေသည် ။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်
ဟိုထောင့်သည် ထောင့်မှ အသံစူးစူးဖြင့် ထအော်သော အသံများက
ဖောက်ထွက်လာတတ်၏။

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမထဲမှာ ဖြစ်သည် ။ ဘွဲ့လက်မှတ် ပေးအပ်မည့်
အခမ်းအနားမတိုင်မီ အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့ ဖြစ်ပေသည် ။
အစမ်းလေ့ကျင့်သည် ဆိုပြီး အထင်သေးလို့ မရချေ။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် သည် နေ့တွင် ‘ဝတ်စုံပြည့်’ လာရောက်ကြသောကြောင့်
ဖြစ်၏။

‘ဝတ်စုံပြည့် အစမ်းလေ့ကျင့်ခြင်း’ ဟူ၍ ကြားဖူးကြပါလိမ့်မည်။
ချီတက်ပွဲများ ၊ အထိမ်းအမှတ်နေ့ကြီးများ ကျင်းပခါနီးတွင်
လေ့ကျင့်လေ့ရှိကြသည် ။ အခမ်းအနားတွင် ဝတ်ရမည့်
သက်ဆိုင်ရာဝတ်စုံကို အပြည့်ဝတ်ကြရသည် ။

ခုပြောသော ‘ဝတ်စုံပြည့်’ ကတော့ သည် လိုမဟုတ်။ ကိုယ့်မှာ
ရှိသမျှ အဝတ်အစားတွေထဲက အကောင်းဆုံး ဒါမှ မကျေနပ်သေးလျှင်
အသစ်ထပ်ချုပ်သော အဝတ်အစားများ ဖြင့် လာကြခြင်းကို ဆိုလိုသည်

အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့တွင် ဘွဲ့ဝတ်စုံ ဝတ်လာဖို့ မလို။
ထိုအချက်ကပင် သူတို့ အဖို့ ဟန်ကျသလိုဖြစ်နေသည် ။ စဉ်းစားကြည့်။
တကယ်ဘွဲ့ယူရမည့် အခမ်းအနားကြီးတွင် ဝတ်စုံအနက်ကြီးများကို
ခြုံကြရမည်ဖြစ်သည် ။ ထိုဝတ်စုံကြီးများကို ခြုံလိုက်သောအခါ
ဦးခေါင်း၊ လည်ပင်း၊ လက်ဖျားနှင့် ခြေထောက်လောက်သာ
ပေါ်တော့သည် ။ ထို့ကြောင့် ထဘီအနားနှင့် အင်္ကျီလက်ဖျား
(အင်္ကျီလက်ရှည်ဖြစ်ပါမှ) လောက်သာ မြင်နိုင်လေသည် ။
ထိုနေ့မျိုးအဖို့ နားကပ်၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ရင်ထိုးနှင့် ဖိနပ်ကိုပဲ
ပြခွင့်ရှိကြရှာသည် ။ ဆွဲကြိုးအတွက်တောင် နေရာသိပ်မရှိ။

ထိုအခါ အစမ်းလေ့ကျင့်သောနေ့သည် သာ ‘ပြ’ ဖို့ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်နေတော့သည် ။

သည် နေ့သည် တစ်သက်မှာ တစ်ခါတွေထဲ တစ်ရက် အပါအဝင်
ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင် နှစ်ခါသုံးခါပြုသူများကလွဲလျှင်
မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းသည် တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဘွဲ့နှစ်ခု
သုံးခု ရသူများကလွဲလျှင် ဘွဲ့ယူသောနေ့သည် လည်း တစ်သက်မှာ
တစ်ခါဖြစ်သည် ။ အဝတ်အစားနှင့် ပတ်သက်၍ ဝါသနာထုံတတ်သော
မိန်းကလေးများ အတွက် ပို၍ မှန်သည် ။

စောစောတုန်းက ပြောခဲ့သလို အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲသည် အဝတ်အစား
‘ပြ’ ဖို့ ကောင်းသည် ဆိုသောကြောင့် သည် နေ့သည် လည်း
တစ်သက်မှာ တစ်ခါလောက်နီးနီး အရေးပါလေသည် ။

အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲဖြစ်သော သည် နေ့မှာ ...

ဆံပင်ပုံစံလေးတွေ မျိုးစုံလုပ်လာကြ၏။ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ
ကဲ့သို့ အပီကြီး ထုံးကြသည် တော့ မဟုတ်။ ဆံပင်ကို ခွေခေါက်တင်ပြီး

သဇင်ပန်းကလေးတွေ ပန်လာတာမျိုး၊ ဆံပင်တု
အခွေအလိပ်ကလေးတွေ တပ်လာတာမျိုး၊ ဆံပင်ဖြတ်ပြီး
အဖျားကောက်လာတာမျိုးလောက်တော့ လုပ်ကြသည်။ ။

လက်ဝတ်ရတနာဆိုလျှင်လည်း ရှိသမျှအကုန် ထုတ်ဝတ်လာတာမျိုး
မဟုတ်။ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း၊ နားကပ်ကောင်းကောင်း လေး
တစ်ရန်၊ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး၊ ရင်ထိုးကလေးတစ်ခု၊
လက်ကောက်ကလေးတစ်ဖက် စသည် ဖြင့် တစ်ခုကောင်း နှစ်ခုကောင်း
ဆင်မြန်းလာကြ၏။

ဖိနပ်ဆိုလျှင်လည်း ဘယ်သူ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ စီးဖို့ ဝယ်ခဲ့တဲ့ ဖိနပ်၊
ဘယ်သူ့မွေးနေ့တုန်းက စီးသွားတဲ့ ဖိနပ် စသည် ဖြင့် တစ်ခါ
နှစ်ခါလောက် စီးဖူးသောဖိနပ်ကို စီးလာကြသည်။ ။ ဖိနပ်အသစ်ကိုတော့
တကယ်ဘွဲ့ယူသောနေ့ကျမှ စီးမည်။ အချို့တတ်နိုင်သူတွေကတော့
သည် နေ့အတွက် တစ်ရန်၊ ဟိုနေ့အတွက် တစ်ရန် ဝယ်ကြ၏။

အရေးကြီးဆုံးက အဝတ်အစား။ အကောင်းဆုံး
ဈေးအကြီးဆုံးသော်လည်း ဖြစ်ရမည်။ ပုံအဆန်းဆုံးသော်လည်း
ဖြစ်ရမည်။ နှစ်မျိုးစလုံး ဖြစ်ရမည်။ ကီမိုနိုအစများ ၊ ရွှေတစ်ဆုပ်များ ၊
တစ်ကိုက် နှစ်ရာတန် သုံးရာတန် လေးရာတန်ဇာများ အစရှိသော
နောက်ဆုံးပေါ်ပိတ်ဆန်းများ ပါဝင်သည်။ ။ ပြီးတော့ အင်္ကျီတွေက မျိုးစုံ၊
ခုနောက်ပိုင်း ဘယ်လိုပုံစံတွေ ခေတ်စားနေသလဲ သိချင်လျှင် အဆိုပါ
အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲကို သွားကြည့်ရုံနှင့် အကုန်အစင် ကောင်းကောင်း
ကြီး သိမြင်နိုင်သည်။ ။

ဝေမိုးအောင်သည် ရှေ့နားခပ်ကျကျခုံမှာ ထိုင်နေသည် ။
ဤအစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲသည် သူနှင့်ဆိုင်သည် ဟု ပြော၍ လည်း ရသည်။ ။

မဆိုင်ဘူးဟု လည်း ဆိုနိုင်သည်။ ။ အကြောင်းမှာ ခုပွဲ၌ သူတို့ နှစ်၊ သူတို့ အတန်းမှ လူတွေလည်း ပါသည်။ ။ သူကတော့ မပါ။ စာမေးပွဲကျသောကြောင့် မဟုတ်၊ သူက ဘွဲ့နှင်းသဘင်အခမ်းအနားကို မတက်ဘဲ အဝေးရောက်ဘွဲ့သာယူမည်ဟု လျှောက်လွှာတင်ထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

သူ့သူငယ်ချင်းများကတော့ ဘွဲ့တက်ယူကြမည်ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ အစမ်း လေ့ကျင့်ကြသည် ကို ကြည့်ရန် ဝေမိုးအောင် ရောက်လာခြင်းပင်။

အစီအစဉ် အစပိုင်းတွင် မော်ကွန်းထိန်း ဒေါ်စိန်စိန်က အမှာ စကား ပြောသည်။ ။ ဘွဲ့ယူရမည့်နေ့တွင် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်အချက်များ။ ။

ယောက်ျားကလေးတွေ ဘွဲ့ဦးထုပ် မဆောင်းချင်လျှင် ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းလာရမည်။ တိုင်းရင်းသားရိုးရာဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လာလျှင်လည်း သက်ဆိုင်ရာ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းလာနိုင်သည်။ ။ မိန်းကလေးတွေ ဘွဲ့ဦးထုပ် မဆောင်းလျှင် ဆံထုံး ထုံးလာရမည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဆံထုံးသည် သရုပ်မပျက်ရ။ ယောက်ျားလေးများ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်လျှင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိရမည်။ မိန်းကလေးများကိုတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ခွင့်မပြု။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် စီးမည်ဆိုလျှင် လေးငါးလက်မမြင့်သော ဖိနပ်ကြီးတွေ မစီးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ။ အကြောင်းမှာ ဘွဲ့လက်မှတ်ယူဖို့ စင်ပေါ်တက်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ခလုတ်တိုက်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ အထူးသဖြင့် မှာကြားလိုသည် မှာ သူတစ်ပါး၏ လက်ဝတ်ရတနာများကို ငှားရမ်းဝတ်ဆင်ခြင်း မပြုကြဖို့ ဖြစ်သည်။ ။ စင်ပေါ်တက် ဘွဲ့လက်မှတ်ယူပြီးသောအခါ တစ်ချိုးတည်း

ပြန်ဆင်းမပြေးနှင့်၊ ပါမောက္ခချုပ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သွားဦး။
နှုတ်ဆက်ရာတွင် လည်း ဦးညွတ်ရုံမျှသာ ညွတ်ပါ။ တအားကုန်းပြီး
အလေးပြုလိုက်လျှင် ဘွဲ့ဦးထုပ် ကျွတ်ကျတတ်သည် ။ မိမိဦးထုပ်
ချောင်နေသည် ထင်လျှင် ကလစ်လေးဖြင့် တွယ်လာခဲ့နိုင်သည် ။
စင် ပေါ်မှာ ပါမောက္ခချုပ်ကို ထိုင်ရှိခိုးတာတို့ ဘာတို့ မလုပ်စေချင်
စသည် ဖြင့် ပြောကြား၏။

ထို့နောက် အစမ်းလေ့ကျင့်ကြသည် ။ တစ်ဦးချင်း နာမည်ခေါ်၍
ဧည့်သည် လက်မှတ်များကို ဘွဲ့လက်မှတ်သဘောထားပြီး
တက်ယူကြသည် ။

"မောင်အောင်ဝင်း"

နာမည်ခေါ်သည် ။ အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဆံပင်ပါးပါးနှင့်
ကျောင်းသားတစ်ယောက် စင်ပေါ် တက်လာသည် ။
သူ့သူငယ်ချင်းများက 'ပြောင်ကြီးကွ' ဟု ဝိုင်းအော်ရင်း
လက်ခုပ်တီးကြသည် ။

"မောင်စိုးသိမ်း"

ထိုကျောင်းသားသည် ယောင်ပြီး 'ရှိပါတယ်ခင်ဗျ' ဟု
အော်လိုက်သည် ။ ဝိုင်းရယ်ကြ၏။

"မခင်ဝေဝေသက်"

ကျောင်းသူတစ်ယောက် တက်လာ၏။ ကိုယ်ဝန်နှင့်။ မည်သူမျှ
မပြောင်လှောင်ကြ။ ဝိုင်းမဟားကြ။ ရိုးရိုးသားသားပင် လက်ခုပ်တီး၍
ဩဘာပေးကြသည် ။

နောက်တစ်ယောက်ကျတော့ အပြတ်ဝိုင်းဟားကြသည် ။ သူက

အင်္ကျီလက်ပြတ်နှင့်။ လက်ပြတ်မှ တကယ့်စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်သာသာ။
ပိတ်စကတော့ ခပ်ပြောင်ပြောင်လက်လက်ပင်။ လည်ပင်းပေါက်က
တော်တော်ဟိုက်သည် ။ လက်မောင်းရင်းမှ ဇာပါးပါးကလေးအုပ်ပြီး
အဖျားမှာ စုကျပ်ထား၏။

"ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ မှားလာတယ်" ဟု အော်ကြသည် ။
အသက်နည်းနည်းကြီးပုံရသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏
အလှည့်ကျတော့ ပရိသတ်ထဲမှ သုံးနှစ်သားအရွယ်ခန့်
ကလေးငယ်တစ်ယောက်က မေမေ့ဆီသွားမယ် ဟု ထင်သည် ။

ထူးထူးခြားခြား ဝတ်စားလာသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်
စင်ပေါ်ရောက်လာပြန်သည် ။ 'မက်စီ' ခေါ် ဂါဝန်ရှည်ကြီးလို
အင်္ကျီကြီးနှင့်။ ခန်းမတစ်ခုလုံး ဝေါခနဲ ဆူညံသွားပြီး ...

"ရှင်မီးအင်္ကျီကြီးနဲ့ ဟေ့" ဟု အသံထွက်လာ၏။

ထို့နောက်တွင် ဆံထုံးပုံစံ၊ ဆံပင်ပုံစံမျိုးစုံ၊ ပိတ်ဆန်းမျိုးစုံ၊
အင်္ကျီပုံစံမျိုးစုံ၊ ထဘီအဆင်မျိုးစုံ၊ ဖိနပ်ပုံစံမျိုးစုံတို့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
ဖြတ်လျှောက်ကြသည် ။ ရိုးရိုးတန်းတန်းပင် ဝတ်စားလာသူတွေလည်း
အများ အပြားရှိပါသည် ။ ယောက်ျားကလေးတွေထဲမှာ လည်း အမျိုးမျိုး
အဖုံဖုံပင်။ များ သောအားဖြင့်ကတော့ ဖြစ်သလို ဝတ်စားလာခဲ့ကြသည်
။ မင်္ဂလာဆောင် သတို့ သားလို အကောင်းစားဝတ်လာသူ
အနည်းအပါးရှိ၏။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကတော့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို
အပြည့်ဝတ်လာ၏။ နက်ကတိုင်တောင် ပါသည် ။ တော်တော်
သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည် ။ ကြည့်ကောင်းသည် ဟု ပင် ဆိုရမည်။

ဒိုမီနီကပွဲတွေမှာ ဆိုလျှင် လူအများ ၏ ဂရုတစိုက်ကြည့်ခြင်းကို

ခံရပြီး မိန်းကလေးတို့ ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို အပြည့်အဝရရှိမည့် ပုံစံမျိုး။
သည် နေရာမှာ တော့ သူ့ခမျာ သိပ်မစားသာချေ။

"ငပေါကြီးဟေ့"

ဝေမိုးအောင်သည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်
လှည့်စကားပြောရင်း ဟားတိုက်ရယ်နေမိသဖြင့်
နောက်ထပ်ခေါ်လိုက်သော နာမည်တစ်ခုကို မကြားလိုက်မိ။ စင်ပေါ်သို့
ပြန်ကြည့်သောအခါ သူ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

ကျော်သူလေးတစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန် တက်လာသည်။ ။
ကချင်လုံချည်အဖြူ၊ အင်္ကျီလက်ရှည် အနီကလေးနှင့်။
ဆံပင်ပုံစံကိုလည်း သိပ်ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်မလာ။
တင်ပါးလောက်ထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို အရင်းက
ကလစ်ကလေးဖြင့် ညှပ်ထားသည်။ ။ ဖိနပ်က ပါးပါးကလေး၊
ကိုယ်လုံးခပ်သွယ်သွယ်။ ဝိန်သည် ဟု ပင် ပြော၍ ရနိုင်သည်။ ။
အရပ်နည်းနည်းမြင့်သလား မသိ။ မျက်နှာက ရှင်းလင်းသည့်အလှ။
လူအများက လှပါသည် ဟု တညီတညွတ်တည်းဆိုရသော
အလှမျိုးတော့မဟုတ်။ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးဆိုသော
စကားအရ လှနိုင်သော အလှမျိုးဖြစ်သည်။ ။

သူဝတ်စားပြင်ဆင်လာပုံသည် ခုပွဲတွင်
အရိုးဆုံးအတန်းအစားထဲမှာ ပါဝင်နေသည်။ ။ ခုနပြောသလိုပင်
ဝေမိုးအောင်အဖို့ နှစ်သက်လောက်သော အလှအပ သူ့မှာ ရှိနေသည်။ ။

"နာမည်က ဘာတဲ့ လဲကွ"

ဝေမိုးအောင် သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသော တင်ချိုကို မေးလိုက်သည်။ ။
တင်ချိုက..

"ရာဇတ်(ခေါ်)လှမြင့်တဲ့ "

"ဟာ.. ဒါပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတက်လာတဲ့ ကောင်မလေး ပြောတာ"

"ငါလဲ သတိမထားလိုက်မိဘူးကွ"

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝေမိုးအောင် စိတ်ဝင်စားမိပြီ။
ထိုကျောင်းသူမလေးကို လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ စင်ပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး
ခုံလွှတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ အဖော်အပေါင်းလည်း မပါ။
တစ်ယောက်တည်းပင် ခပ်အေးအေး ထိုင်နေသည်။ ။

ခန်းမအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာကြသောအခါ ဝေမိုးအောင်သည်
သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လမ်းခွဲလိုက်သည်။ ။ စောစောက
ကောင်မလေးနောက်ကို လိုက်ကြည့်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။
သူ့စိတ်ကူးက ကောင်မလေးအပြန်တွင် မယောင်မလည်
လိုက်သွားမည်။ ဒါဆို သူဘယ်မှာ နေသလဲ ဆိုတာလောက်တော့
သိရနိုင်သည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့အကြံအစည် မအောင်မြင်။
ကောင်မလေးကို ကားတစ်စီးက လာကြိုသွား၏။ လာကြိုသူက
သပ်ရပ်သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်။
ဝေမိုးအောင် အတွေးတွေ ရှုပ်သွားရပြန်သည်။ ။

ဝေမိုးအောင်သည် ဟံသာဝတီအပိုင်းကြီးနားမှာ နေသည် ။ အိမ်ခန်း
ငှားနေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ငှားနေသော
အိမ်ခန်းမဟုတ်။ ဘော်ဒါဆောင်လို အခန်းဖြစ်သည် ။
သူငှားနေသောအိမ်တွင် အခန်းခြောက်ခန်းရှိ၍ တစ်ခန်းတွင်
နှစ်ယောက်နေရသည် ။ လခလေးဆယ်။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေး။
ခုတင်နှစ်လုံးနှင့် စားပွဲခပ်သေးသေး နှစ်လုံးနှင့် ပြည့်နေသည် ။
အိပ်ရုံလောက်သာ အသုံးဝင်သည့်အခန်းများ ဖြစ်လေသည် ။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ သည် မှာ နေသူများ သည် လည်း
ကိုယ့်အခန်းကို အိပ်ရုံလောက်သာ အသုံးချသူတွေ။ အိပ်ချိန်ကျမှ သာ
ပြန်လာတတ်သူတွေဖြစ်သည် ။ ကျောချစရာ တစ်နေရာရလျှင် ပြီးရော။
တချို့လူတွေအတွက်တော့ စားပွဲသည် ပင် အပိုလို ဖြစ်နေသေးသည် ။
စာရေးစာဖတ်ဖို့ အချိန်ရကြသူများမှ မဟုတ်ဘဲ။ နံနက်စောစော
ထထွက်သွားကြပြီး ညနေမိုးချုပ်ခါနီးမှ ပြန်ရောက်တတ်သူတွေသာ
များ သည် ။

သူတို့ အဆောင်က လူဆယ့်နှစ်ယောက်တွင်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလည်း ပါသည် ။ ရုံးဝန်ထမ်းလည်း ရှိသည် ။
အရောင်းအဝယ်လုပ်သူလည်း ပါသည် ။ ပုံနှိပ်တိုက်တစ်ခုက
စာစီသမားလည်း ပါသည် ။ ဘာအလုပ်လုပ်မှန်း မသိရသူလည်း ရှိသည်
။ ထိုအထဲတွင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးသူတစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

ဝေမိုးအောင် ဖြစ်သည် ။ သူ့အခြေအနေက မရေမရာ။ ဘူမိဗေဒဘွဲ့

ရပြီးသား။ အလုပ်ကတော့ မရှိသေး။ ရှာတုန်းဖွေတုန်း ဖြစ်သည် ။
မြန်မြန်ရလျှင် ကောင်းမည်။ အလုပ်မြန်မြန်ရမှ
မြန်မြန်နီးရမည်ဆိုသော အတွေးမျိုးတော့ သူ့မှာ မရှိသေး။ ရှိလို့ လည်း
မရသေးချေ။ သူ့မှာ စိတ်ကူးယဉ်စရာလောက်သာ ရေးတေးတေးရှိသည်
။ လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပြစရာမရှိ။

အလုပ်မြန်မြန် ရချင်သည့် အကြောင်းက အစ်မ နှမတွေကို
အားနာသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သူတို့ က အဖေကို
ကျွေးမွေးပြုစုထားကြသည် ။ သူ့ဆီကိုလည်း ငွေပို့ရသည် ။ အဖေကို
ကျွေးမွေးထားရသည် ကတော့ အရေးမကြီး။ သမီးလေးယောက်က
အဖေအိုကြီးတစ်ယောက်ကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် ဘာမျှအပန်းမကြီး။
သားသမီးဝတ္တရားအတိုင်း ပြုစုခွင့်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ မှာ
အမေမရှိတော့။ ဆုံးပါးခဲ့တာ ကြာပြီ။

မိမိကို ငွေထောက်ပံ့နေရခြင်းကိုတော့ သိပ်မလိုလားမိ။
မိသားစုတွင် တစ်ဦးတည်းသော ယောက်ျားလေးဖြစ်သဖြင့်
တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ခွင့်ရခဲ့သည် ။ အစ်မသုံးယောက်က
ထောက်ပံ့သည် ။ နှမကလေးထံမှ မူ သူမလိုချင်။ သို့တိုင်အောင်
သူတစ်ခေါက်တစ်ခါ မြို့ပြန်လျှင် အစ်ကိုလေးအတွက်
လက်ဆောင်ဆိုပြီး ပုဆိုးနှစ်ထည်လောက်တော့ ပေးတတ်မြဲ။

တကယ်တော့ သူ့ကိုထောက်ပံ့နေသူများမှာ အစ်မများ နှင့် နှမတို့
မဟုတ်။ ယောက်ဖများ ဖြစ်သည် ။ အစ်မသုံးယောက်ရော
နှမကလေးပါ အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ယောက်ဖများက
သဘောကောင်းကြသည် ။ ပညာတတ်များ မဟုတ်ကြ။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်
အလုပ်ကြိုးစားကြသဖြင့် အခြေအနေ အသင့်အတင့်ရှိနေကြခြင်း

ဖြစ်၏။ သူတို့ က ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဝေမိုးအောင်ကို အထင်ကြီးသည် ။ ဝေမိုးအောင်ကို ထောက်ပံ့ဖို့ အစ်မတွေ၏ အစီအစဉ်ကို သဘောတူလက်ခံကြသည် ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝေမိုးအောင် ပို၍ အားနာခြင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ဖများ ၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် မနေလို။ ကျောင်းတက်နေတုန်းက ကိစ္စမရှိ။ ခု ဘွဲ့ရပြီးသည့်နောက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ချင်သည် ။ အဖေအိုကြီး၏ တာဝန်ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက ဝင်ယူချင်သည် ။

သူ့သဘောအရဆိုလျှင် ကိုယ့်မြို့ကိုယ်ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်သည် ။ သင့်တော်သည့် အလုပ်မှန်သမျှ လုပ်မည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်အရပ်မှာ က ပိုပြီးအဆင်ပြေမည်ဟု သူထင်သည် ။ ယုတ်စွအဆုံး ယောက်ဖအလတ်၏ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှာ ပဲ ဝင်ကူလုပ်ဦး။ သို့ရာတွင် အဖေနှင့်တကွ အစ်မများ ၊ နှမလေးနှင့် ယောက်ဖများ ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်က တစ်မျိုး။

မိသားစုထဲက ရှားရှားပါးပါး ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်မှာ ပဲ အရာရှိအရာခံ ဖြစ်စေချင်သတဲ့ ။ သို့မဟုတ်လည်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အမြင်ကျယ်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်သတဲ့ ။ သူတို့ များ ရန်ကုန်ဆိုလျှင် အထင်ကြီးလိုက်ကြတာ။ လွယ်တယ်မှတ်နေသလား မသိ။

သည် မှာ တော့ ...

အစ်မသုံးယောက်က ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီ ပို့သဖြင့် တစ်လလျှင် နှစ်ရာ့အစိတ် ရသည် ။ အခန်းလခ လေးဆယ်ပေးပြီး ကျန်သော တစ်ရာရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ဖြင့် စားသောက်နေထိုင်ရ၏။ ထမင်းကို ဆို င် မှာ ဝယ်မစားနိုင်။ တစ်နပ် လေးကျပ်လောက်

အနည်းဆုံးကျမည်ဖြစ်၍ သူမတတ်နိုင်။ ထမင်းချိုင့်လည်း မှာ
မစားနိုင်။ တစ်လလျှင် တစ်ရာလေးဆယ်လောက်တော့ ပေးရမည်။
သူ့ဘာသာပင် ချက်စားရ၏။

အစ်မတွေက ပြောသည် ။ ဂုဏ်သရေရှိ အလုပ်တစ်ခုကိုသာ
ရအောင်ရှာပါ။ အလုပ်မရမီအတွင်း စားရေးသောက်ရေးအတွက်
ငွေမှန်မှန် ပို့ပါမည်။ အဖေအတွက် ဘာမျှမပူနှင့်။
မောင်လေးဘဝရှေ့ရေး သာယာဖို့ သာ ပဓာနပါတဲ့ ။ သူ
ဘာမျှပြန်မပြောချင်တော့။ အဖေကို တစ်လှည့် ပြန်လုပ်ကျွေးဖို့ ကို
ခေါင်းထဲမှာ သာ ထည့်ထားလိုက်သည် ။

သူ အလုပ်ရှာသည် ။ နေ့တိုင်းရှာသည် ။ အလုပ်သမား
မှတ်ပုံတင်ရုံးများ တွင် စုံစမ်းခြင်း၊ သတင်းစာထဲမှာ ပါလာတတ်သည့်
အလုပ်အကိုင်ကြော်ငြာများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုခြင်း၊ အလုပ်လျှောက်လွှာ
တင်ခြင်း၊ စာမေးပွဲဖြေခြင်း၊ လူတွေ့စစ်ဆေးခံခြင်းတို့ သည်
လောလောဆယ်တွင် သူ့အလုပ် ဖြစ်၏။

"ရေမြေအနှံ့ ခြေဆန့်ကာ ရှာခဲ့ပြန်သော်.. တစ်နေဝင်လျှိုး..
တစ်မိုးပင် ချုပ်လေခဲ့ပြီနော်"

ဝေမိုးအောင်သည် အပြင်မှ ပြန်လာတိုင်း တံတေးသိန်းတန်၏
သီချင်းထဲက အထက်ပါအပိုဒ်ကလေးကို ညည်း လာလေ့ရှိ၏။
တစ်ခါတလေလည်း ထိုအလိုက်အတိုင်း လေချွန်လာတတ်သည် ။ သည်

နေ့တော့ ခါတိုင်းလို အလုပ်ကိစ္စလျှောက်သွားပြီး ပြန်လာခြင်းမဟုတ်။
ဘွဲ့နှင်းသဘင် အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲမှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်သည် ။
အကျင့်ပါနေသဖြင့် ‘ရေမြေအနံ့’ ကို လေချွန်လာခဲ့၏။

နေ့လယ်ခင်းအချိန် ဖြစ်သဖြင့် အဆောင်မှာ ဘယ်သူမျှမရှိ။
သူ့အခန်းဖော် ကိုကာစိန်လည်း မရှိ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
တွေးခွင့်ရတော့မည်။ သူ့ဆီမှာ တွေးတောစရာတွေ ပါလာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်သည် ။ ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည် ။
စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် လက်စကကို လဲလိုက်သည် ။ ပုဆိုးတော့
မလဲတော့။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲလိုက်သည် ။ အစမ်းလေ့ကျင့်ပွဲမှာ
တွေ့ခဲ့သော ကောင်မလေး၏ ရုပ်သွင်ကို မျက်စိထဲမှာ
ပြန်လည်ပုံဖော်ကြည့်သည် ။ မြင်မြင်ချင်း
စိတ်လှုပ်ရှားရသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားသည် ။

ဝေမိုးအောင်သည် ရုပ်ဖြောင့်သူဟု ဆိုနိုင်သည် ။
ချောမောခြင်းထက် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ခြင်းက ပိုလိမ့်မည်။ သူ့မျက်နှာက
ကြည်လင်ပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည် ။ သူ့ကိုတွေ့လိုက်လျှင်
ခင်မင်သွားတတ်သူသာ များ ၏။ သဘောကောင်းခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းကို
ထင်ရှားစွာ မြင်သာသည် ။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းမှာ တုန်းကတည်းက လူချစ်လူခင်ပေါများ သည်
။ ယောက်ျားကလေးများ သာမက မိန်းကလေးများကပါ ခင်မင်ကြသည်
။ တချို့ကျောင်းသူတွေဆိုလျှင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမိတတ်ကြသည် ။
ထိုသို့ စိတ်ဝင်စားကြောင်းကိုလည်း အမူအရာဖြင့် ဖြစ်စေ
စကားဖြင့်ဖြစ်စေ ဖော်ပြတတ်ကြသည် ။ သူ့ကို အခွင့်အလမ်းတွေ
ဖွင့်ပေးသည် ။ သို့ရာတွင် သူရှောင်ခဲ့သည် ။ ခုတော့လည်း ..

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားမိသည် ။
ဤသို့ မဖြစ်စဖူးခဲ့။ ဒါကိုပင် နဖူးစာဟု ခေါ်လေမလား။ ပညာရေးကိစ္စ
ပြီးစီးခဲ့သဖြင့် အချစ်ကို စတင်စိတ်ဝင်စားလာမိသည့် သဘောလား။
သို့မဟုတ် အခြားအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိသေးသလား။ ပြီးတော့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း၊
ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသေးဘဲ တစ်ခါတည်း မြင်ဖူးရုံဖြင့်
စွဲလမ်းမိခြင်းသည် သင့်တော်သလား။ မသင့်တော်ဘူးလား။ သူများ
တွေလည်း သည် လိုပဲ ဖြစ်ကြဖူးတာပဲလားမသိ။

အတွေးထဲသို့ နောက်အချက်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာပြန်သည် ။
ထိုမိန်းကလေးကို ကားဖြင့် လာကြိုသူက ဘယ်သူလဲ။ သူ့ယောက်ျား
ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ သူ့ချစ်သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ သူနှင့်
စေ့စပ်ထားသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ သူ့အစ်ကိုကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။
ဒါကလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းက
ခပ်ဆင်ဆင်တူသလိုပဲဟု ဝေမိုးအောင် လိုရာဆွဲတွေးမိပြန်သည် ။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူသည် အလုပ်ကိစ္စကို ခေတ္တမျှ
မေ့လျော့နေမိသည် ။ မေ့ပါစေ။ မေ့ခွင့် ရှိပါသည် ။ လူတစ်ယောက်အဖို့
အိပ်ချိန်မှ လွဲ၍ ကျန်အချိန်အားလုံး၌ အလုပ်အကြောင်းကိုချည်း
စဉ်းစားနေရမည်ဆိုလျှင် ခက်ရချည်ရဲ့ ။
